

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ἩΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὴς 120. Ἐξέ-
κτην δραχ. 65. Τρίμηνα δραχ. 33.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλυότου γρῶσις διατεμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γέ-
νη τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηται καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ· ΕΝΘΟΥΤΗΣ· ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρα-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐκὼθέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος #8ος

Ἀθήναι, 14 Δεκεμβρίου 1940

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 2

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ἹΣΤΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ ἸΩΗΝ ΒΥΣΑΝ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ ἱεροκῆρυκας ἐδήλωσε ἔτι μπρο-
στὰ στὸ Θεὸ ἕνας μαῦρος ἦταν ἴσος
μ' ἕνα λευκὸ καὶ προφήτευσε ὅτι
θάρχόταν μιά μέρα ποὺ οἱ μαῦροι τῆς
Ἀφρικῆς θὰ μάθαιναν στοὺς λευκοὺς
ποῖος ἦταν ὁ ἀλη-
θινὸς πολιτισμὸς.

Ἔτσι τουλάχιστον
μᾶς τὰ εἶπε ὁ Θω-
μᾶς, ποὺ εἰδειχνε κα-
θαρὰ πῶς δὲν συμ-
φωναῖσε καθόλου μὲ
τὸν μαῦρο ἱεροκῆ-
ρυκα.

Εἶχε ἀρχίσει κιό-
λας νὰ σουρουπῶνῃ
ὅταν ἐβγήκαμε ἔξω
στὰ χωράφια καὶ
προτοῦ περάσουμε
τὸ μέρος ποὺ χωρί-
ζει τοὺς βράχους
ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά
εἶχε νυχτώσει δλό-
τελα. Ὁ Θωμᾶς θέ-
θελε νὰ ἦταν πῶς
σκοτεινὰ ἀκόμη, ἔ-
βγαλε τὸ κλεφτοφά-
ναρό του, ἀναίφε ἕνα
κερί ποὺ εἶχε στὴν
τσέπη του—ὄχι χω-
ρίς νὰ χαλάσῃ ἕνα
σωρὸ σπέρτα, κι' ἔκλεισε τὸ σφρ-
τη. Ἐστίσο δὲν μᾶς χρειάστη-
κε τὸ φῶς, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ
ποτάμι. Ἐκεῖ τὸ μονοπάτι γινόταν
πάρα πολὺ ἀπότομο· γιὰτὶ περνοῦσε
ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ στενὴ καὶ κατη-
φορικὴ ὄχθη ποὺ εἶχε ἀνοίξει ὁ χεί-
μαρρος μέσα στὸ βράχο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀνακαλύψαμε
ἔτι κάποιος εἶχε περάσῃ ἀπ' ἐκεῖνο
τὸ ἴδιο μέρος πρὶν ἀπὸ μᾶς. Τὴν ἐ-
ποχὴ ἐκεῖνῃ ὁ Μπόμπ, προσπαθοῦσε

νὰ ἐξασκηθῇ στὴν ἰχνηλασία καὶ φι-
λοδοξοῦσε νὰ φθάσῃ καὶ νὰ ξεπερά-
σῃ τοὺς ἐρυθρόδερμους σ' αὐτὴ τὴν
τέχνη. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸν τὸν τελευ-
ταῖο καιρὸ ὁ φίλος μας περπατοῦσε
μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ γῆ καὶ
κατάφερε νὰ βρῇ ἔτσι κάμποσες πεν-
ταροδεκάρες καθὼς καὶ κάποιο μεν-
ταγιόνι, ποὺ εἶχε χάσει ἡ γυναῖκα
τοῦ δημάρχου. Λίγο παρακάτω λοι-

ποὺ ποὺ κατεβαίνει πρὸς τὴν παρα-
λία. Εἶναι ψηλὸς μὲ φαρδεῖα πόδια.
Τὰ ἰχνη αὐτὰ εἶναι ἐντελῶς πρόσφα-
τα γιὰτὶ ξεχωρίζουν ἀκόμη καθαρά
ἐπάνω στὴν ἄμμο καὶ τὸ νερὸ δὲν
τὰ ἔχει σκεπάσει δάβτελα.

Δὲν τολμοῦσαμε νὰ δείξουμε τὴν
παραμικρὴ δυσπιστία στὶς γνώσεις
τοῦ Μπόμπ, ἀλλὰ ἡ περιέργειά μας
εἶχε ἐξαφθεῖ σὲ πολὺ μεγάλο βαθμὸ.

Τὸ καλοκαίρι ἐτύ-
χαινε συχνὰ νὰ κα-
τεβαίνουν ἐκδρομεῖς
ποὺ τοὺς ἄρρεα νὰ
κάνουν μπάνιο στὰ
καθαρά νερά τῆς
ἡμευδαίας. Μὰ σὲ
τέτοια ἐποχὴ καὶ
σὲ τέτοια βραδυνὴ
ἄρα, σὲ ποῖον μπο-
οῦσε νάρθη ἢ ἰδέα
νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ
μέρος αὐτὸ ποὺ ἐ-
μεῖς τὸ θεωροῦσαμε
σὲν ἀπαραβίαστο ἀ-
σουλὸ μας;

Προχωρήσαμε καὶ
μπήκαμε στὴ σπη-
λιά ὅπου εἶχαμε τὸ
λιμερί μας. Ἦταν
ἄδεια. Καταμετρή-
σαμε τοὺς θησαυ-
ροὺς μας. Τρία κα-
λαμίδια ποὺ τὰ χρη-
σιμοποιήσαμε γιὰ
νὰ ψαρεύουμε στὸ

«Νόμισα πῶς εἶχα στὰ πόδια μου φτερά, καθὼς πηδοῦσα
ἀπὸ βράχο σὲ βράχο...»

πόν, ἐκεῖ ποὺ τὸ μονοπάτι στρίβει
ἀπότομα γιὰ νὰ κατεβῇ στὴ θάλασ-
σα, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ πλάτωμα στρω-
μένο μὲ ψιλὴν ἄμμο ποὺ τὸ πλημμυ-
ρίζει τὸ νερὸ τοῦ ρυακιοῦ. Ἐσφονικά
ὁ Μπόμπ βρέθηκε πεσμένος στὰ γό-
νατα.

— Ἐδῶ ὑπάρχουν πατημασιές,
εἶπε.

Κι' ἀφοῦ ἐξέτασε καλὰ τὸ μέρος
δήλωσε:

— Εἶναι τὰ βήματα ἑνὸς ἀνθρώ-

ρυάκι καὶ ποὺ ἀπ' τὴν πολυ-
καιρία κι' ἀπ' τὴν ὑγρασία βρί-
σκονταν σ' ἐλεεινὴν κατάστασιν με-
ρικῆς πετονιῆς γιὰ τὸ ψάρεμμα ποὺ
κάναμε κάτω στὴ θάλασσα· δύο κι-
θῶτια, μερικὰ ξύλα ἀπὸ κείνα ποὺ
βγάζει ἡ θάλασσα ἔξω καὶ ποὺ τὰ
μαζεύαμε γιὰ ν' ἀνάβουμε φωτιά καὶ
τέλος ἕνας σωρὸς πέτρες ὅπου νομί-
ζαμε πῶς διακρίναμε φλέβες χρυσοῦ.

Αὐτὴ ἦταν ὄλη ἡ ἐπίπλωσις τοῦ
λημεριοῦ μας καὶ ὄλη μας ἡ πε-

ριουσία. Με την πεπολθση πώς ή συμμορία μας βρισκεται σε κίνδυνο, αποφασίσαμε να στείλουμε έναν πρόσκοπο να κάνει κατόπτευση και να μας πη τι θα ιδη. Έτσι ο Θωμάς ελαθε την εντολή να κάνει το γύρο των βράχων και να μας πληροφορήση αν ή παραλία ήταν άδεια κι' αν ο δρόμος ήταν ελεύθερος.

Υστερα από τρία λεπτά είχε γυρίσει κιάλας πίσω. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα τόσο από την εκπληξη.

— Κάτω στην άμμουδιά, μας ειπε, έχουν ανάψει φωτιά και δίπλα στη φωτιά στέκεται ένας άνθρωπος.

Αυτό ήταν στ' αλήθεια μεγάλο νέο! Δίχως να πούμε λέξη βγήκαμε από τη σπηλιά μας. Μπροστά πήγαινε ο Μπόμπ. Ο Θωμάς, που είχε ξαναπάρει το φανάρι του στο χέρι κι' είχε σκεπάσει το φως μ' ένα χαρτί έρχόταν τελευταίος.

Κατεβήκαμε με προσοχή. Το πράγμα ήταν φανερό. Κάτω στην άμμουδιά ξεχώριζε ή άμυδρη ανταύγεια μιας ανθρώπινης και μια σκοτεινή μορφή στεκόταν εκεί πλάι.

Το φεγγάρι είχε αρχίσει να βγαίνει και ή θάλασσα είχε τον παράδοξο εκείνο φωσφορισμό που παρατηρεί κανείς σ' αυτήν την άνοιξη. Η φωτιά βρισκόταν καμμιά εκατοστή μέτρα μακριά από μας, κι' ήταν τόσο μικρή, ώστε θα χωρούσε και μέσα στο κασέτο μου, κι' αν έκρινε κανείς από το τριζοδόλημά της κι' από τον καπνό που έβγαζε, φαινόταν πως είχε ανάφτει με ξεραμένα φύκια και με φρύγανα που είχαν μαζευτεί από τις όχθες του ρυακιού.

Ο άνθρωπος που στεκόταν δίπλα άρχισε να κάνει κύκλους γύρω γύρω στη φωτιά, στην αρχή φαρδείς κι' ύστερα ολοένα στενότερους, σαν να χόρευε.

Τα θέαμα αυτό ήταν τόσο ξαφνικό και τόσο απροσδόκητο για μας, ώστε στην αρχή τρομάξαμε λιγάκι. Για πιδό λόγο το παράξενο αυτό πλάσμα είχε ανάψει φωτιά στην παραλία, στις όχθες ή ώρα το βράδυ ανήμερα το Πάσχα; Το συζητούσαμε μεταξύ μας χαμηλόφωνα, μα κανένας μας δεν μπορούσε να δώσει την εξήγηση.

— Θα τον έβγαλε κανένα καράβι στην παραλία, ειπε ο Θωμάς. Αυτός είναι ξένος.

Τού εξήγησα όμως ότι από τις πατημασιές που είχε διακρίνει ο Μπόμπ στην άμμο του ποταμιού, ο άνθρωπος αυτός είχε κατεβεί στην παραλία, από πάνω, από το ψήλωμα και δεν είχε βγει από τη θάλασσα.

— Όπωςδήποτε ο Θωμάς είχε κατατρομάξει, μας βεβαίωσε ότι ο άνθρωπος αυτός ποδκανε ταυτα τα παράξενα πράγματα δεν μπορούσε παρά να είναι ένας τρελλός και μας συμβούλευε να φύγουμε από κει όσο πιδό γρήγορα μπορούσαμε.

— Ώστόσο, μέλο που έβρισκα πολύ σωστά τα λόγια του Θωμά, σκεκόμουν εκεί, καθηλωμένος στη θέση μου, σαν να μου είχαν κάνει μάγια και να μην μπορούσα να κουνηθώ.

Η περιέργειά μου ήταν μεγαλύτερη από το φόβο μου. Ένοιωθα την ανάγκη να ξεδιαλύνω το μυστήριο και να ανακαλύψω τί λόγο είχε εκείνη ή φωτιά ή αναμμένη κάτω στην παραλία και πιδό ήταν ή σημασία των κύκλων που έκανε γύρω της ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος.

Η ίδια επιθυμία είχε φαίνεται γεννηθί και στον Μπόμπ γιατί έπεσε με την κοιλιά και άρχισε να σέρνεται κατά το μέρος της θάλασσας. Έπεσα κι' εγώ μπρούμτα και τον ακολουθήσα κι' ο Θωμάς ήρθε από πίσω μας γκρινιάζοντας.

Η απόσταση από τους βράχους ως τη φωτιά ήταν καμμιά εξηταριά μέτρα. Το διάστημα αυτό ήταν γεμάτο από βραχάκια ή από θάμνους ξερούς. Παρακάτω έρχόταν μια σειρά από αλληπάλληλες λακκούβες γεμάτες θαλασσινό νερό και σάπια φύκια κι' ύστερα ή στέρηη και φιλή άμμουδιά που προχωρούσε και μες στη θάλασσα. Οι μεγάλοι βράχοι ήταν για μας τα καλύτερα προχώματα και αν ακόμη δεν μας έκρυβε το σκοτάδι της νύχτας και ή μεγάλη απόσταση, ο άνθρωπος κάτω στην παραλία ήταν τόσο απασχολημένος με τη φωτιά, ώστε ούτε νοιαζόταν για δτι γινόταν παράπερα.

Εκεί κοντά στις λακκούβες που ανέφερα παραπάνω ήταν μερικοί λοφίσκοι από άμμο σωφωμένοι σε αρκετό ύψος από τον άνεμό κι' από τη θάλασσα. Από κει είχαμε ένα

λαμπρό παρατηρητήριο κρυφτηκαμε κι' οι τρεις μας πίσω από ένα τέτοιο λοφίσκο κι' από κει κοιτάζαμε. Ο άγνωστος βρισκόταν σε είκοσι μόλις μέτρων απόσταση από μας· μπορούσα τώρα να ιδω καλά τί εμφάνιση είχε. Το ανόστημά του ήταν πελώριο, όπως τουλάχιστον μου φαινόταν κάτω από το θιμπό φως του φεγγαριού.

[Ακολουθεί] ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Μια μέρα, πριν από τον πόλεμο, σ' ένα βαγόνι τραίνου που από την Ιταλία πήγαινε στην Έλβετία, ήταν μαζί κι' Ιταλοί κι' Έλβετοί. Αυτοί ρωτούσαν τους συνταξιδιώτες τους πώς τα περνούν στην Ιταλία «τώρα με τόν Μουσσολίνι».

— Περίφημα! άπαντούσαν οι Ιταλοί.

— Έχετε ήσυχία, τάξη, ασφάλεια;

— Άπ' όλα!

— Έχετε και λεφτά;

— Ού, μπόλικα! Το χρυσάφι, βλέπετε, της Αυτοκρατορίας. Πλουτίσαμε!

Κάποτε το τραίνο μπήκε στην Έλβετία. Κι' ένας από τους Ιταλούς ειπε στους Έλβετούς:

— Έ! δέν μας ρωτάτε και τώρα, που περάσαμε τα σύνορα και μπορούμε να μιλήσουμε άφοβα, πώς τα περνάμε στην Ιταλία με τον Μουσσολίνι;

— Μπιά, μπιά; Ξαφνιάστηκαν οι Έλβετοί. Δεν τα περνάτε λοιπόν καλά;

Τότε ο Ιταλός αναποδογύρισε την άδεια του τσέπη και φώναξε:

— Νά, το χρυσάφι της Αυτοκρατορίας! (Ecco l'oro del Impero).

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ

Κάθε φορά που θα σε ιδω, ψαρόβαρκα, γυμνή με το πλευρό στην άμμουδιά, σάπια, ξεθωριασμένη. Νά βρέξεσαι απ' το όρημηκό και τ' αφρισμένο κύμα. Νά, λέω, κι' άλλο θλιβερό του άκονου χρόνου θύμα.

— Ω, πάσες, σιέφεουμαι, χαρές θάειδας, σαν φορτωμένη με ψάρια φρέσκα, έχόσουνα, τρέχοντας με καμάρι... Και τώρα κοιτάσαι αυτού δά, μονάχη, ξεχασμένη. Και το φταχό σου το κορμί έγινε πιδό κουφάρι!

Πόσο μοιάεις στον άνθρωπο, βαρκούλα, τώρα μόνη, που σαν και σένα με χαρά γεννιέται, μεγαλώνει, Μά σαν τα χρόνια τ' άσπλαχνα σωφάδουνται, τί μένει; Ένα κουφάρι που άχρηματο, το θάνατο προσμένει...

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Αγαπητοί μου,

Ο ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ άποτελεί σήμερα το στόχο της ελληνικής, μα και σχεδόν της παγκόσμιας, σάτυρας. Για μας, βλέπετε, για τους συμμάχους μας και για τους φίλους μας — κι' έχουμε τώρα πολλούς φίλους στον κόσμο — είναι ο έχθρός· κι' ακόμα είναι ο δειλός, ο φευγαλός, ο ήττημένος. Βγήκε με τόσα μεγάλα λόγια, με τόσα φούμαρα, να κατακτήση την δηήλιο και να αναστήση την καλιά Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, και δέν κατάφερε να πάρη παρά... μισή γαλλική πόλη, όταν ή Γαλλία ήταν πιδό νικημένη. Παντού άλλος νικηθηκε οίκτρα. Προπάντων από την ολέθρια γι' αυτόν, κι' ετυχησμένη για μας ήμερα που τάβαλε με την Ελλάδα, του έπεσε ή λεοντή και φάνηκε αυτός που είναι... Ο στόλος του δέν τολμά να ξεμυτίση κι' οι Άγγλοι πηγαίνουν και τόν βρίσκουν στους κρυφθνες του. Καυχόταν πως ήταν κύριος της Μεσογείου, και τώρα δέν είναι ούτε της Αδριατικής. Ο στρατός του στην Αφρική μένει κερφωμένος απέξω από την Αίγυπτο, κι' ο άλλος στην Άλβανία κατατροπώνεται διαρκώς και σε λίγο θα ριχτή στη θάλασσα — τη θάλασσα που λείι πως είναι δική του. Και ξεθυμαίνει βομβαρδίζοντας με τα κακοήργα αεροπλάνα του τους άμαχους πληθυσμούς — γέρους, γυναίκες, παιδιά, βρέφη — σ' ανοχύρωτους κι' άνυπεράσπιστους τόπους, γιατί δέν τολμά να ζυγώση όπου «βρωμα μαρούτι». Νικιέται καμμιά φορά κι' ο γενναίος, και στην ήττα του ακόμα είναι σεβαστός. Ο φαπλατάς όμως, ο θρασυδείλος, όταν νικιέται, γίνεται γελοίος. Γι' αυτό δλος ο κόσμος γελά σήμερα με τη νίλα του Μουσσολίνι, κι' ή σάτυρα δίνει και παίρνει εις βάρος του.

Τού κάνουν τραγούδια, επιγράμματα, γελοιογραφίες. Προχτές, άκουσα μιá εθθυμη παρέα να τραγουδη στο σκοτεινό δρόμο:

Μουσσολίνι, Μουσσολίνι, Παιός τόν άπαλό σου λύνει; Τό τσαρούχι κι' όπου τόχει Μέ τη... βάμβαρή του λόγχη.

Γιατί οι Ιταλοί λένε τώρα πως ή λόγχη είναι βάμβαρο έπλο και γι' αυτό δέν μπορούν νάντιπαραταχθούν και το βάζουν μπροστά της στα πόδια. Από προφάσεις δέν άλλο τίποτα. Στην Αφρική, λένε, τους έμποδίζουν να προχωρήσουν οι μεγάλες

ζέστες· στην Άλβανία οι βροχές και τα χιόνια. Και μιá εφημερίδα έγραφε σατυρικά πως ο Μουσσολίνι, για να διορθώση αυτό το κακό, έπρόσταξε... άμοιβαία μετάθεση των άρχιστρατήγων· ο Γκρατσιάνι δηλαδή νάρθη στην Άλβανία για να μην παραξεναινέται, κι' ο Σοντού να πάη στην Αφρική για να μην παρακρυνή. Τις προάλλες, σε μιá αγγλική εφημερίδα, δημοσιεύθηκε μιá γελοιογραφία με τόν τίτλο: «Μεγάλη Ιταλική ναυμαχία... στην Ξηρά». Και παρίστανε τόν Ιταλικό στόλο βγαλμένο έξω στην άμμουδιά, και το Μουσσολίνι αντίκρυ του σε μιá βάρκα, να κρατή ψηλά μιá σημαία και να φωνάζη: «Ατρόμητος, άθάβητος και προπάντων άδόθιστος!» Κι' άλλη γελοιογραφία μ' έκαμε να γελάσω πολύ, αυτή σ' άθηναϊκή εφημερίδα: Μετά την κατάληψη της Κορυτσάς, ο Μουσσολίνι, στο τηλεφωνο ρωτά με άγωνία τόν άρχιστρατήγο: «Λοιπόν;» Κι' ο άρχιστρατήγος του άπαντά: «Φασκελοκουκούλωσ' τα!»

Κι' άλλη: Τα εζωνάκια μας στην Άλβανία κυνηγούν τους Ιταλούς. Οι φευγαλάδες φτάνουν σ' ένα μέρος

απ' όπου άγναντεύουν τη θάλασσα. Και σαν τους μύριους του Ξενοφώντα, φωνάζουν με χαρά: «Θάλαττα! θάλαττα! ή θάλασσά μας! Mare nostrum!» Αυτό βέβαια αύριο θα γίνη. Άλλά θα είναι άργά για να περάσουν οι Ιταλοί από την Άλβανία αντίκρυ, στις άκτές τους, και να γλυτώσουν από τη... βάρβαρη λύγχη. Ο αγγλικός κι' ο ελληνικός στόλος δέν βιάχουν άφήσει πλοιο για να ζυγώση και να τους πάρη. Αυτό δά το προβλέπουν, το ξέρουν καλά και στην Ιταλία. Και μιá εφημερίδα πάλι δημοσίευε προχτές την ακόλουθη γελοιογραφία: Ο στρατηγός Μπαντόλιο συμβουλεύει το Μουσσολίνι: «Δέν άφίνεις πιδό τους Έλληνες;» Κι' ο Μουσσολίνι: «Έγώ τους άφίνω, αλλά μάφίνουν εκείνοι;»

Αυτό είναι! Οι Έλληνες δέν θάφρίσουν το Μουσσολίνι αν δέν τόν κάμουν πτώμα. Και θα τους εζωνομούν όχι μόνο οι ξένοι, παρά κι' οι ίδιοι οι Ιταλοί, που θα γλυτώσουν από τόν φιλόδοξο Ψευδοκαίσαρα, την τυραννία του και τις έξωφρενικές του ολέθριες επιχειρήσεις...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

— Κι' αν δέν είναι έτοιμος; ρώτησε ο Κουτο-Μηκής. — Θα σου πη πότε θα είναι, να ξαναπάς. Άντε!

Πρόθυμος, ο νέος υπηρέτης τρέχει στο χωριό και βρίσκει τόν άμαξά, δηλαδή τόν μάστορα που έφτιανε άμαξια.

— Είναι έτοιμος ο τροχός που πήρες να διορθώσης από την Κουκουναριά; τόν ρωτάει.

— Η ρόδα; διορθώνει ο άμαξάς. Μάλιστα, έτοιμη είναι.

— Μου τη δίνεις να την πάρω; Μ' έστειλε ή κυρά μου.

— Και δέν την παίρνεις; Νά, εκεί, κάτω απ' το ύπόστεγο είναι. Έγώ φεύγω, γιατί έχω δουλειά στο έργοστήρι.

«Ο άμαξάς έφυγε βιαστικός. Κι' ο Κουτομικός πήγε στο ύπόστεγο κι' είδε μια ρόδα, τοποθετημένη δοθή στον τοίχο. «Αυτή θάναι, γιατί δέν βλέπω κι' άλλη, συλλογίσθηκε. Τώρα πρέπει να την πάρω. Άλλά πώς; Να τη φορτωθώ βέβαια στον άμο μου. Να ιδούμε όμως αν θα μπορούσω. Βαρεία μου φαίνεται...»

Στάθηκε και κοίταξε τη ρόδα από κοντά, σά να τη ζύγιζε με τά μάτια. Έπειτα δοκίμασε να την κουνήσει... «Ε, αυτό τό κατάφερε. Άλλά όσο για να τη σηκώση και να την πάρη στον άμο του, αυτό είδε πως τού ήταν αδύνατο.

Τί να κάμη; Δέν ήξερε. Και κοίταζε γύρω του, σά να γύρευε βοήθεια. Μά δέν ήταν κανένας, ούτε για να τον βοηθήση, ούτε για να τον συμβουλέψη... Κι' άξαφνα φάνηξε με χαρά:

— Νίκη! βοήμα! Νά, αυτό τό σκονί!...

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΡΟΔΙΑ

— ΠΑΡΑΜΥΘΙ —

Μιά φορά κι' έναν καιρό, εδώ και πολλά χρόνια, τότε που ήταν στοιχειωμένα τά βουνά και στοιχειωμένη ή θάλασσα, τά λαγκάδια, τά δάση και τά σπίτια, ζούσε, σ' ένα χωριουδάκι, μια γυναικούλα. Ο κύρης της, όπως και πολλοί άλλοι συντοπίτες του, ήταν ναυτικός κι' έλο ταξίδευε στά ξένα. Ξέχασα να σάς πώ, τό χωριουδάκι βρισκόταν πολύ - πολύ κοντά στό γιαλό. Η γυναικούλα δούλευε κι' αυτή. Καλλιερπούσε ένα μικρό περιβολάκι, που περιτριγύριζε τό σπιτικό της.

Και μιά μέρα γέννησε ή γυναικούλα ένα κοριτσάκι. Ίσα - ίσα κείνη την ημέρα ένα θαυμαστό πράμα έγινε στό περιβόλι. Έβρσαν όλα τ' άνθη της ροδιάς. Γέμισαν τά δεντράκια, φορτώθηκαν κατακόκκινα ρόδια. Άνοιξαν ύστερα οι καρποί κι' από την κατακόκκινη καρδιά τους, άρχισαν να πέφτουν χάρω στη γη, ένα - ένα τά σπόρια. Άφοϋ πέρανε όλα και μιά κατάλευκη πεταλούδα ξεπρόβαλε από τόν κάθε σπόρο. Οι πεταλούδες φέρανε βόλτες στό περιβόλι, ξανά και ξανά κι' ύστερα, από τό παράθυρο, μπήκανε στην καμαρούλα της λεχώνας. Και τότε άρχισαν να πηγαινοέρχονται στό δωμάτιο, να σμιλούν, να χωρίζονται και να ξανασμιλούν, μ' ένα τρόπο τόσο χαριτωμένο, που θα μπορούσε να πεί κανείς πως οι πεταλούδες χορεύανε τόν άμορφότερο χορό. Όταν κουράστηκαν πιά, πήγαν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η Μπεμπέκα, κρεβατωμένη από «φοβερό και τρομερό» συνάχι, γράφει τό «νέο» στην αγαπητή της «Διάπλασι».

Άνεκοινώθη από την Ίωνία

κεφάλι μιας νεράιδας. Είχε χρυσά μαλλιά και χρυσή κορώνα. Πήδησε χάρω χωρίς ν' άκουσεί, έγραψε γύρω στό δωμάτιο έναν κύκλο με τό μαγικό ραβδί της κι' έπειτα, σάν νεράιδα που ήταν, πέταξε απ' τό παράθυρο σάν πουλί.

Η μαννούλα θαύμασε μ' αυτά που είδε. Έπρεξε στό παράθυρο: τό περιβόλι, οι ροδιές, τά πάντα, τίποτα δέν ήταν άλλαγμένο. Και δέν ήξερε ή μαννούλα άγ γίνηκαν όλα αυτά, ή μήπως τάχα τά φαντάστηκε. Ως τόσο χάρηκε πολύ και είπε με τό νοϋ της, πως είτε τά φαντάστηκε, είτε γίνηκαν σ' αλήθεια, ήταν πολύ καλό σημάδι. Και τό κοριτσάκι της τ' άνόμασε Ροδιά. Γιατί απ' τη ροδιά έγινε δ.τι έγινε.

Τ' άνόμασε λοιπόν Ροδιά τό παιδί της κι' έτσι θα τό λέμε κι' έμεις. Όμως ή αλήθεια, τό μούτράκι του ήταν άμορφο και κόκκινο σάν τό ρόδι και σάν τό ρόδι στρογγυλούτσι. Η Ροδιά μεγάλωνε, ο καιρός περνούσε, ο πατέρας της ήρθε και ξανάρθε από την ξενιτιά, έφυγε και ξανάφυγε, περνούσαν τά χρόνια κι' ή Ροδιά έλο και μεγάλωνε.

Όμως μιά μέρα ήρθε μήνυμα κακό. Τό καράδι χάθηκε στη θάλασσα κι' έμεινε χήρα ή γυναικούλα. Δάρθηκε, μαλλιοτραβήχτηκε, μέρες έμεινε νησιουκιά, μαύρα δάκρυα έριξε και στά μαύρα ντύθηκε. Μά ως τόσο δέ μπόρεσε να της φύγει από μέσα της ο καύμος τ' άντρός της και σέ λίγον καιρό πέθανε. Η Ροδιά έκλαψε τη μαννούλα της, την κήδεψε κατά πως πρέπει κι' έμεινε πιά ολόμυνη από λυπημένο σπίτι. Γι' αυτό κι' οι χωριανοί την άνομάτισαν Παντέρημη κι' έτσι θα τη λέμε και μεις.

Η Παντέρημη βάλθηκε να δουλεύη στο περιβόλι, να ποτίζη, να βοτανίζη, να φυτεύη, να κλαδεύη. Και θα τά κατάφερε μιά χαρά, γιατί ήταν προκομμένη και είχε και νοϋ και γνώση. Μά ήρθε ο αφέντης και ζήτησε τό κτήμα του. Τό σπίτι και τό περιβόλι. Με πόνο στην καρδιά μάζεψε ή Παντέρημη τά ρουχαλάκια της, τά τούλιξε σ' ένα μπουλά και πέρασε τό μπουγαλάκι στό χέρι της.

(Άκολουθεί)

ΙΡΣΙΜ

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JACQUELINE DUBÉ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Η άγωνία, οι φρικτοί πόνοι, κι' ύστερα ή άναίσθησία είχαν κυριεύσει τά τέσσαρα δυστυχισμένα θύματα της φοβερης αυτής τραγωδίας. Τί θ' άπογίνονταν τώρα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τά τέσσαρα αδελφία.

Ο πύργος τού Ροκατέλλ είναι ένα βαρύ κτίριο κτισμένο έλο από σταχτιά πέτρα επάνω σ' ένα πελώριο βράχο στη Βανδέα. Η όψη του θα ήταν αρκετά μελαγχολική αν οι τοίχοι του δέν ήταν σκεπασμένοι δλόκληροι από κισσό, άγράμπελη κι' άλλες περιπλοκάδες που τού έδιναν μιά χαρούμενη και άνοιξιάντικη όψη. Μέσα στον πύργο αυτόν πολλές γενιές Ροκατέλλ είχαν διαδεχθή ή μιά την άλλη, και όλες ήταν φημισμένες για την παλληκαριά τους, την ειλικρίνειά τους και τόν άπότομο χαρακτήρα τους. Οι άρετές και τά ελαττώματα αυτά είχαν κληροδοτηθή από πατέρα σέ παιδί επί εκατοντάδες χρόνια μαζί μ' ένα πελώριο άνάστημα και μιά παιδική καλωσύνη κρυμμένη πίσω από μιά φαινομενική μισανθρωπία.

Η ώρα κτυπούσε οκτώ όταν ο Έρμανουήλ, ο μεγαλύτερος από τούς τέσσερις αδελφούς Ροκατέλλ μπήκε ξαφνικά στην άπέραντη τραπεζαρία τής στρωμένης με μαβρες και άσπρες πλάκες. Βλέποντας πως δίπλα στό δικό του φλυτζάνι άλλα τρία φλυτζάνια καφέ με γάλα άγκιζαν μπροστά σέ άδειανές καρέκλες, ξαναβγήκε, και διασχίζοντας με πελώρια βήματα τό διάδρομο, άρχισε να φωνάζη με φωνή που άντιλαλούσε σ' δλόκληρο τόν πύργο:

— Βίκτωρ! Ντένη, Γκύ! θα κατεβήτε επιτέλους; ή μήπως θέλετε ν' ανέσω. έγω και να σάς φέρω τραβώντας απ' τ' αυτιά;

Ξαναγύρισε και κάθησε στη θέση του, με φρούδια ζωωμένα, κάτω από τό μεγαλοπρεπέστατο πορτραίτο τού προγόνου που καθώς κοιτούσε προς τά κάτω φαινόταν σάν να τουλαγε: «Φυσικά, ήταν πολύ δύσκολο να νικήσω σ' αυτή τη μάχη που δάχνω με τό δάχτυλό μου εκεί μακριά.

Μά και σό, διασέγγανέ μου, που μου μοιάζεις και στό μπόι και στη φωνή, μου φαίνεται πως βρισκεις άκόμη μεγαλύτερες δυσκολίες να κυβερνήσης αυτός τούς τρεις μάγκες, τά μικρότερα σου αδέρφια».

Μπάμ! με τη φοβερή γροθιά του ο Έρμανουήλ έδωσε μιά μπουλιά στό έρβίνο τραπέζι: που τραντάχτηκε δλόκληρο.

— Βίκτωρ! Ντένη! Α, μά θα θυμώσω σ' αλήθεια!

Η στεντορεία φωνή του άντήχησε τόσο δυνατή, ώστε την άλλη στιγμή ένα κουτροβαλητό άκούστηκε από τη σκάλα και δυο μακροέλεκες φάνηκαν στην πόρτα. Ο Βίκτωρ, αν κι' έννεα έτών φαινόταν πολύ μεγαλύτερος από την ηλικία του, τόσο άνάστημα είχε. Με τά γαλανά του μάτια, τά ξανθά φουντωτά μαλλιά του και τά πυκνά του φρύδια ήταν πιστότατο αντίγραφο τού μεγαλύτερου αδερφού του, ένω ο Ντένης, ένάμισο χρόνο μικρότερός του, ψη-

Από τά δυο φλυτζάνια βγήκε ένα άκαθόριστο μουρμουρίσμα. (Σελ. 13, στ. β').

λός κι' αυτός άλλα με δυνατά μπράτσα και πόδια είχε μαλλιά ξέθωρα σάν άχυρο και λαμπερά πράσινα μάτια.

— Λοιπόν; Τί ώρα είναι αυτή που έρχεστε; Τώρα που θα τελειώσουν οι διακοπές και θα ξαναπάτε στό σχολείο, εκεί θα σάς βάλουν σέ θεογονσία. Και ο Γκύ που είναι; Αυτός τί άπόγινε;

Από τά δυο φλυτζάνια, βπου τ' άγόρια είχαν χώσει τη μύτη τους έβγήκε ένα άκαθόριστο μουρμούρισμα. Ο μεγάλος αδερφός έπήρε τό κουδούνι που ήταν επάνω στό τραπέζι και άρχισε να τό χτυπάη τότε με τό ένα, τότε με τό άλλο χέρι, ώπου στό άνοιγμα της πόρτας παρουσιάστηκε μιά ψηλή, αδύνατη και ξερακιανή γυναίκα μ' ένα ελαφρό μουστακάκι στό χέλι, που φορούσε στό κεφάλι της ένα χωριάτικο φακιόλι. Στην πλάτη της σκαρφωμένος, όπως τά μαϊμουδάκια επάνω

στά δέντρα, βρισκόταν ο μικρότερος δλαστός τού σπιτιού ο Γκύ. Με τά χέρια του είχε άγκαλιασμένο τό λαιμό της και άφησε τά πόδια του να κρέμονται έλεύθερα.

— Να πάρη ή εύχη, Θεοδώρα, χίλιες φορές σού τό έχω είπει να πάψης πιά να τόν κουβαλές στην πλάτη σου. Είναι πιά έξη χρονών γαϊδουράκι. Κάποια φορά θα σέ κοφομεσιάση!

Η Θεοδώρα που είχε πρωτόρθει στό σπίτι για παραμάννα τού μεγάλου γιού είχε άναστήσει με τη σειρά όλα τά άγόρια τού σπιτιού και με τό άνάστημά της, με τό μουστακάκι της, με τό χωροφυλακίστικο ύφος της ήταν ή μόνη γυναίκα που μπορούσε να επιβληθή σ' αυτός τούς τέσσερις νεαρούς γίγαντες. Η μόνη της άδυναμία ήταν ο Γκύ που δέν είχε γνωρίσει καθόλου τη μητέρα του γιατί ή καυμένη είχε πεθάνει ένόσω αυτός ήταν άκόμη μωρό. Άκουσε λοιπόν τίς παρατηρήσεις τού νεαρού κυρίου της μουρμουρίζοντας μέσα από τά δόντια της και καθώς ο Βενιαμίν της γλυστρούσε από τούς ώμους της εδκίνητος σάν γατάκι, άφησε ένα μάτσο έφημερίδες και γράμματα επάνω στό τραπέζι.

— Καλά, καλά, κύριε Μάνο. Δέν είναι δά άνάγκη να σάς πονέση κι' ο λαιμός σας. Άντι να γκρινιάζετε, καλύτερα θα κάνετε να πιάσετε να διαβάσετε τά γράμματα που σάς ήρθαν.

Δίχως να προσέξη τίς θυμωμένες ματιές τού κυρίου της, έβαλε τά γράμματα μπροστά του και ύστερα άρχισε να κόβη τόν φωμί σέ φέτες άνάλογες με τό μπόι και με την πείνα των νεαρών δράκων που είχε να θρέψη.

Στην τραπεζαρία είχε γίνει ήσυχία. Έξαφνα ο Μάνος έβγαλε μιά πνιγμένη φωνή. Τρία ζευγάρια μάτια γύρισαν και τόν κοίταξαν μ' άπορία ένω ή Θεοδώρα έσκυβε από πάνω του άνήσυχη:

— Τί τρέχει, κύριε Μάνο; Γιατί γίνετε έτσι κατακίτρινος;

Ο νέος δέν της άπάντησε άμέσως αλλά της έδειξε με τό δάχτυλο μιά επικεφαλίδα της έφημερίδας που είχε άνοιξει. Η Θεοδώρα διάβασε πάνω από τόν άμο του:

(Άκολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΠΟΥ ΕΚΟΥΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΕΙ

Κάθε συνδρομητής που θέλει να λάβει μέρος στην κίνηση... Αλληλογραφία, Διαγωνισμούς, Σελίδα Συνεργασίας κτλ.

Στό Α' Κεφάλαιο: — Τα φυλλάδια της «Διαπλάσεως» είναι τώρα οκτασέλιδα. Τα μηνιαία δωδεκάσελια έχουν καταργηθεί...

Στό Β' Κεφάλαιο: — Τα ξενικά ψευδώνυμα απογορεύονται. Το Δημοσίωμα των Ψευδωνύμων έχει καταργηθεί.

Στό Γ' Κεφάλαιο: — Αλληλογραφία μεταξύ συνδρομητών μέσω του Γραφείου της «Διαπλάσεως» δεν γίνεται πλέον.

Στό Δ' Κεφάλαιο: — Ο Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Πνευματικών Άσκησεων έχει τροποποιηθεί. Οι νέοι όροι αναγορεύονται στην προκήρυξη...

Στό Ε' Κεφάλαιο: — Αξίονα αριθμό έχουν τώρα μόνο οι Διαγωνισμοί Λύσεων Πνευματικών Άσκησεων. Ο Διαγωνισμός προς σύνθεσιν ορίζεται με το έτος: Άσκήσεις τοῦ 1940...

Στό Σ' Κεφάλαιο: — Η αποστολή κομματιών για τὴ Σελίδα Συνεργασίας ἀπὸ τῶν δικαιούχων Συνδρομητῶν — ἐτησίως με ψευδώνυμο ἢ ἀδελφία των με ψευδώνυμο ἐπίσης — εἶναι τώρα ἀπευθύνονται. Καθένας δηλαδὴ μπορεί νὰ στείλῃ ἀπὸ ἕνα κομμάτι — ἕνα μόνο —

ὅποτε θέλει. Κι' ἄμα μᾶθῃ τὴν τύχην του, νὰ στείλῃ κι' ἄλλο, σημειώνοντας ἀπὸ πάνω: «20 κομμάτι ἀντὶ τοῦ 1ου πού ἀπορρίφθηκε (ἢ δημοσιεύθηκε) στὸ δεῖνα φυλλάδιο».

40ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἙΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΣΤΗ «ΔΙΑΠΛΑΣΙ» ΤΟΥ 1941

ἙΣΠΑΘΩΜΑ λέγεται στὸν κύκλο μας ἡ ἔγγραφη ἑνὸς νέου συνδρομητοῦ κατὰ προτροπὴ καὶ με τὴ φροντίδα ἐνὸς παλαιοῦ. Ἀπὸ χρόνια τώρα, τὸ ἔργο γιὰ τὴ διάδοσή μου, ἀδύνατον, τὸ ἔχουν ἀναλάβει τάχα πάλιν τὰ παιδιά. Καὶ τὸ κάνουν τόσο καλά, ὥστε με ἀπαλάττουν ἀπὸ τὴ φροντίδα, τὸ ἔξοδο καὶ... τὸν κίνδυνο, νὰ στέλνω σὺς ἐπαρχίες «περιοδεύοντας ἀντιπροσώπους» ἢ νὰ δημοσιεύω ρεκλάμες σὺς ἐφημερίδες. Τὰ παιδιά μου εἶναι ἡ ζωντανή μου ρεκλάμη. Με συσταίνουν σὲ ἄλλα παιδιά πού δὲν με γνωρίζουν, τὰ κάνουν νὰ μ' ἀγαπήσουν, νὰ θελήσουν νὰ γίνουν συνδρομητῆς, κι' εἴπειτα νὰ ἐισπράξουν τὴ συνδρομὴ τους καὶ νὰ μοῦ τὴ στείλουν ἀμέσως κι' ἀσφαλῶς — πράγμα πού δὲν «περιοδεύω» δὲν τὸ κάνει πάντα, χωρὶς πού θὰ μοῦ κρατοῦσε ποσοστῶς, ταχυδρομικῶς, ταξιδιωτικῶς καὶ δὲν ἔξω τὸ ἄλλο.

Κάθε χρόνο, ἕνα ἀκριτὸ μέρος ἀπὸ τοὺς συνδρομητῆς μου ἀποχωροῦν, εἴτε γιὰτι μεγάλωσαν πολὺ, εἴτε γιὰτι δὲν ἐθελούνησαν πιά νὰ πληρώνουν συνδρομὴν. Τὸ ἔσπαθωμα ἄρα ἀναπληρώνεται — καὶ κάποτε με τὸ παραπάνω, — αὐτοὺς πού φεύγουν, με νέους, κι' εἶσι ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν μου μένει πάντα, ἀπάνω κάτω ὁ ἴδιος. Τί θὰ γινόταν χωρὶς τὸ ἔσπαθωμα; Σὲ λίγα χρόνια θὰ ἔχανα ἄνωγ μου τοὺς συνδρομητῆς καὶ θ' ἀναγκαζόμουν νὰ σταματήσω. Βλέπετε λοιπὸν τί μεγάλο καλὸ κάνειτε. ὅσοι μοῦ ἐγγράφετε συνδρομητῆς.

αἰνεμένα, σὲ παλιούς τόμους ἂν ὁ ἀποσολάσῃς σημειώῃ ἀπὸ κάτω «παλαιός». Εἰς τὸ Παράρτημα (Τιμολόγιον): — Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ἔννε ἀπὸ πέρσι δρ. 120, ἡ ἐξώμηνη δρ. 65 καὶ ἡ τριμηνία δρ. 35. Ἡ τιμὴ καθε φυλλοῦ — παλαιοῦ ἢ νέου — δρ. 3. Καὶ καθε τόμος Β' Περιόδου, ἀδιακρίτως δρ. 120. — Μικρὰ Μυστικά, καθε τετράδιο δρ. 1.50. Χάρτης Λύσεων, ἡ δεξιμὴ (13 φύλλα) δρ. 4 καὶ ταχυδρομικῶς 4.50 καὶ 6.

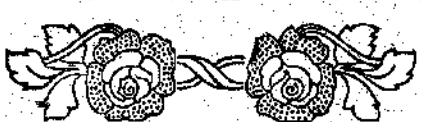
40ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἙΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΣΤΗ «ΔΙΑΠΛΑΣΙ» ΤΟΥ 1941

λέει, ἔθνητικὴ ἐγγνωμοσύνη στὸν ἴδρυτὴ καὶ διευθυντὴ μου, Εἰμαι, λέει, ὁ βοηθὸς τοῦ διδασκάλου κι' ὁ ἀχώριστος φίλος τῶν παιδιῶν. Ὅλα τὰ περιοδικὰ, λέει, πού βγήκαν ὑστέρ' ἀπὸ μένα με μισήθησαν. Κι' ὄχι μόνο τὰ περιοδικὰ, ἀλλὰ κι' οἱ συγγραφεῖς σχολικῶν ἀναγνωστικῶν βιβλίων, ἀπὸ μένα, λέει, ἔμαθαν νὰ γράφουν γιὰ παιδιά καὶ τὸ παιδαγωγικὸ μου σύστημα ἀκολούθησαν. Κι' ἄλλα περιοδικὰ εἶναι συστημένα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο. Ἄλλὰ κανένα με τὰ ἐνθουσιάζει καὶ τιμητικὰ λόγιμ πού συστήθηκε ἡ «Διαπλάσις». Τέλος, μὴ ξεχνᾶτε νὰ λέτε γιὰ τὰ τόσο ἐκκεντρικὰ νέα τοῦ 1941. . . Καὶ νὰ ἴδῃτε τί εὐκολὰ θὰ τοὺς ἐλκύσετε καὶ θὰ τοὺς ἐγγράψετε.

Περὶτὸ νὰ σᾶς πῶ τώρα πᾶς τὸ ἔσπαθωμα, περισσότερο παρὰ ποτὲ χρειάζεται τώρα με τὸν πόλεμο. Δωδεκάσελια φυλλάδια δὲν μποροῦν πιά νὰ ἐκδοθῶν, γιὰτι δὲν ἐπιτρέπεται. Πρέπει ὅμως νὰ διατηρήσῃ τὸ δικασέλιδο νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ διακόψω τὴν ἐκδόσή μου. Ἄλλὰ πᾶς θὰ τὸ κατορθώσω, ἂν δὲν ἔχω ἀκριτεὺς συνδρομητῆς; Καὶ πᾶς θὰ ἀναπληρωθῶν ἐκείνοι πού θὰ μοῦ φύγουν ἔνεκα τοῦ πολέμου, καὶ πού θὰ εἶναι πολλοί; Μόνο με τὸ ἔσπαθωμα!

Οἱ ΟΡΟΙ τοῦ διαγωνισμοῦ μένου οἱ ἴδιοι καί, ὅσοι δὲν τοὺς ἔξερετε μοσχετε νὰ τοὺς ἴδῃτε στὸν Ὁδηγό σας. Ἰδοὺ οἱ κυριώτεροι: Στὸ διαγωνισμὸ τοῦ Ἑσπαθώματος θὰ διαγωνισθῶν ὅσοι οἱ συνδρομητῆς ὅσοι θὰ ἐγγράψουν ἀπὸ σήμερον ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους, νέους συνδρομητῆς στὴ «Διαπλάσι», ἐτησίως, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους, γιὰ τὸ 1941. Ὅποιοι ἐγγράψῃ τοὺς περισσότερους, θάνακρυχθῇ Κορυφαῖος καὶ θὰ λάβῃ τις τιμῆς καὶ ἀμοιβῆς πού ἀναφέρονται στὸ σχετικὸ κεφάλαιο τοῦ Ὁδηγοῦ. Χωριστὰ θὰ διαγωνισθῶν οἱ Σύλλογοι, κι' ὅποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἔσπαθώσῃ γενναίωτερα θάνακρυχθῇ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων. Ἄλλὰ κι' ὅσοι ὅσοι θὰ ἔσπαθώσῃ ἐγγράφοντες ἕνα καὶ ἕνα μόνο συνδρομητῆ, ἔστω καὶ τριμηνιο, θάχουν κι' αὐτοὶ τὴν ἀμοιβὴ τους.

Τίποτε ἄλλο. Καὶ τώρα περιμένω τὰ αποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας.

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Στὸ σπίτι. Ἡ μητέρα καὶ τὸ κοριτσάκι πλέκουν γιὰ τὸ Στρατιώτη, τὸ ἀγοράκι παίζει Πόλεμο.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Αἰγιατοελαγίτη, ποῖος λέγεται κοινωτικὸς ἄνθρωπος; — Ἐκείνος πού κοινοῦναι τακτικῶς, Σκυριανόπουλο. Γιαννάκης: — Ἄν ἐπεφτε ἕνας ποντιχὸς ἀπὸ πύθρα με τὸ λάδι, τί θάκανες; Τοτός: — Ὅα τὸν βραζα. Γιαννάκης: — Ἐγὼ ἔφριξα καὶ τὴ γότα, νὰ τὸν πιᾶσῃ. Πληγωμένους Ἄστος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐθνομίτου τὴν 4 Δεκεμβρίου 1940.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ 1941. — ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ὁς τὴν 31 Δεκεμβρίου θὰ δημοσιεύω Ἄσκησεις ἀπὸ τις Συλλογῆς τοῦ 1940. Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου θὰ δημοσιεύω ἀπὸ τις Συλλογῆς τοῦ 1941. Ἡ προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν θὰ δημοσιεύθῃ στὸ ἐπόμενον ἢ τὸ μαθηπέμνο φυλλάδιο. Ἄλλὰ οἱ ὅροι μένου οἱ ἴδιοι: 15—20 Ἄσκησεις, καθαρογραμμένες καὶ γιὰ τὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας, κτλ. πᾶς τὰ ἔξερετε. Ὅσοι λοιπὸν ἔχετε εἰσόμενος Συλλογῆς — καὶ ἔστω πᾶς πολλοὶ τις εἰσόμενος ἀπὸ τὸ καλοκαίρι — παρακαλῶ νὰ τις στείλετε ἀμέσως. Γιὰτι ἂν ἀργήσατε — καὶ οἱ, ὅπως ὅσοι δὲν ἔχουν εἰσόμενος καὶ θὰ κάμουν τώρα, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχω νέες Ἄσκησεις γιὰ τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰανουαρίου καὶ νὰναγκασθῶ νὰ πᾶρω κάλι ἀπ' τις παλιῆς.

Γράμματα, μετὰ τὸ 1ο φυλλάδιο, δὲν ἔλαβα ἀκόμα' ἀλλὰ ὅσα Διαπλάσπουλα τῶν Ἀθηνῶν τὸ διαβάσαν κι' ἔτυχε νὰρῶθουν στὸ γραφεῖο μου, μοῦ εἶπαν πᾶς τοὺς ἄρεσε πολὺ καὶ με τὰ νέα μυθιστορήματα, καὶ με τὰ πολεμικὰ, καὶ με ὅλα.

Ἄλλῃθιαι, Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεῶν, «πόλεμος εἶναι αὐτὸς πού κάνομε, ἢ πανηγύρι»; Τόσες νίκες, τόσες χαρῆς. Ἐννοῶ πολὺ καλά τὸ διπλὸ σου μισοῦ στοὺς Ἰταλοὺς: τοὺς μισοῖς σὲν Ἑλληνίδα, τοὺς μισοῖς καὶ σὲν Ἑλβετίδα. Ἐκείνο πού μοῦ γυρεθεῖς δυστυχῶς δὲν τὸ ἔχεις πιά. Προχθὲς 10α-10α τὰ κατέσπρεφα ὅλα, γιὰ νὰ κάμω τόπο γιὰ τὰ φατῖνά. Γιὰτι ἂν δὲν ἔκανα ἔτσι, ἔχι σὲ 60, ἀλλὰ σὲ 10' μόνο χρόνους τὸ σπῆτι μου θὰ γέμιζε ἀπὸ ἀπαντήσεις σὲ Διαγωνισμοὺς, κομματῆς Σελίδας καὶ γράμματα Ἀλληλογραφίας.

Καίρω πολὺ γιὰ τὴν ἴδρυση τοῦ νέου Συλλόγου «Χαροῦμένη Συνεργασία», με πρόεδρο τὴν καλὴν καὶ Γαζία, πού μοῦ γράφετε σήμερα τὰ καθήκαστα. Κύριος σκοπὸς τοῦ θὰ εἶναι ἡ διάδοσή μου, καὶ προπάντων στὴν Ἑβρα του, ὅπου τὰ Διαπλάσπουλα εἶναι λίγα. Τοῦ εὐχόμεθα καθε προκοπὴ καὶ περιμένω τὰ πρῶτα του ἔσπαθώματα. Ἡ Γαζία ἐπίσης μοῦ γράφετε: «Οἱ ἀντιποθέσεις ἀπὸ τὰ «Ἐξηγνέτχρονα» τῆς Κάνα ἦταν πράγματι γραμμένες με μεγάλο χιούμορ. Πολὺ γελοῖα με τοὺς διαφορῶς χαρακτηρισμοὺς τῆς».

Σὸ ἀνέκρινα τὸ ψευδώνυμο, Ἡρωῖς τοῦ Αἰθῆρος, καὶ χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία. Νὰ πᾶρω καὶ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ ἀπὸ θὰ μῆς καὶ τὴν κίνηση. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς πᾶς «Ἐδσημο» λέγεται ἕνας βαθρὸς, μιὰ διάκριση, πού παίρνουν ὅσοι διαγωνίζονται, κατὰ τὴν ἄξία τους. Εἶναι ἐκτός τῶν ἄλλων Βραβείων καὶ τῶν Ἐπαίνων. Σὲ καθε Διαγωνισμὸ, παίρνει καθένας ἀπὸ 1 εἰς 20 καὶ 25 Ἐδσημα ἀναλόγως, — [5 Ε], [10 Ε], [25 Ε], εἶσι σημειώνονται — στὸ τέλος τοῦ χρόνου ἀθροίζονται, κι' ὅποιοι ἔχει τὰ περισσότερα παίρνει τὸ Α' Βραβεῖο τῶν Ἐδσημων, οἱ κατόπι τὸ Β', τὸ Γ', καὶ καθεξῆς.

Ἐστῆλασε τις παραγγυλίαι σου, Φαλαγγιτάκι. Νὰ πῆς στὸ φίλο σου πᾶς τὸν περιμένω. Βεβαίωτατα, ὅλα τὰ γράμματα περνῶν τώρα ἀπὸ τὸν Ἐλεγχο, ἐπομένως καὶ τὰ δικὰ σας σὲ μένα. Ἐγὼ τὴν ἴδῃ πᾶς ὁ πόλεμος δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ κι' εἶσι δὲν θὰ ἀργήσουν νὰλοῦσαν καὶ τὰ σχολαῖα. Πάλιν, δὲν ἔξω κατένας' μπορεῖ νὰ χαθῇ κι' ὁ χρόνος. Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ; γιὰ τὴν Πατρίδα ἄλλοι χάνουν καὶ τὴ ζωὴ τους.

Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος, Ἀσπῆ, πού ἔγινες «ἔθελοντῆς διπλήλλῃος στὸ Ὑπουργεῖο, χωρὶς μισθὸ καί, ἀναπληρώνοντας κάποιον στρατευθέντα, προσφέρεις μὴν ὑπηρεσία στὴν πατρίδα». Ἐκτός ἀπὸ τὴ συναισθητικὴ αὐτῆ, πού εἶναι ἡ καλύτερη ἀμοιβὴ σου, ἀποκτῆς καὶ κάποια ποσότητι πείρα, κι' ἀκόμα, ἕνα-καρική, ἀφοῦ ἐργάσασαι ὅλας τις ἡμέρας καὶ μόνον αὐτὴν ἔχεις ἐλευθερίαν, ὅπως τότε πού ἦσουν μαθητῆς. Τὰ σκίτσα ἔγραψα, τὸ χριστουγεννιάτικο κομμάτι δὲν τὸ διαβάσα ἀκόμα.

Ἠμέρα, χαίρω πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφετε στὸ δὲ γράμματά σου, κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια καὶ τις εὐχῆς. Ναι, αὐτὸν τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, τὰ παιδιά πού «ἔχουν τὸ εὐτύχημα» νὰ εἶναι Διαπλάσπουλα, μποροῦν καὶ πρέπει νὰ σχολοῦναι μαζί μου περισσότερο. Τὸ «ἔξ ἀμῆνης» ἔμενε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα θιαν, σὺς ἐορτῆς τοῦ ἀιωνοῦ — τὰ Καρναβάλια νὰ πῶμε — οἱ πανηγυριστῆς τριγύριζαν με ἀμοιβῆς (ἀρτάρα), κι' ἔλεγαν ἕνα σωρὸ εὐθῆμα καὶ παραχτικῶς, χωρὶς μέτρο καὶ χωρὶς ντροπῆ. Ἐτσι καὶ σήμερα λέμε: «Τοῦ ἔσπερ, ἢ τοῦ ἔφαλε τὰ ἔξ ἀμῆνης».

Ἄλλῃθιαι, Ἄλλη Μύρα, εἶσαι μόνο 14 χρόνων καὶ 8 μῆνῶν; Σ' ἐπαιρνα γιὰ μεγαλύτερο... Πάντως, τὰ βιβλία πού διαβάσεις δὲν εἶναι γιὰ παιδιά τῆς ἡλικίας σου, ἀλλὰ φαίνεται νὰχῆς μιὰ πρῶτη ἀνάπτυξη, ἀφοῦ τὰ καταλαβαίνεις καὶ τὰ γουστάρεις. Τὴν ἀπάντησή σου θὰ τὴν δεχθῶ κι' ἀργότερα, ἀλλὰ τὴ Συλλογὴ σου, ἀφοῦ τὴν ἔχεις εἰσόμενος, νὰ τὴ στείλῃς ἀμέσως. Μὲ συγκίνησαν αὐτὰ πού μοῦ γράφετε γιὰ τὸ Σκυριανόπουλο: «Εἶναι πρωτοφανὲς ὁ ἔξλος του γιὰ ἔσπαθωμα. Μιὰ μέρα πού ἦταν φουφῶς στὴν πόρτα τῶν γραφείων τῆς Νεολαίας, δὲν περνοῦσε παιδί χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ σένα». Τὰ σκέλια μου εἶναι περὶτὸ...

Πληγωμένους Ἄστος, τὸ «νὰ ἔχῃ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ἔχῃ», πού τὸ θυμήθηκε τὴ χαρμόσυνη ἡμέρα τῆς ἀλώσεως τῆς Κορυθῆς κι' εἶπε: «ναί, νὰ ἔχῃ, χίλιες φορῆς νὰ ἔχῃ!», εἶναι τοῦ Σαίξπηρ ἀπὸ τὸν «Ἀμλετ». Ἡ λέξη ἔξῆτες εἶναι γερμανικὴ καὶ στὴν ἐπιστημονικὴ γλῶσσα μεταφράζεται ἀποκατάστασις. Σημαίνει κατὰ πῶ ἀ-κατηρήσῃ ἀναγκαστικῶς κατὰ ἄλλο πού λέγεται, π.χ. τὸ κρῖθαι εἶναι ἔξῆτες τοῦ κρῖθαι. Ἐπειθὴ ὅμως καθε ἔξῆτες εἶναι κατώτερο ἀπὸ τὸ γνήσιον πρῶτον, γι' αὐτὸ κατάντησε νὰ σημαίῃ τὴν κακὴ μῆρησῃ, τὴν παρωδία, τὴν παραποίηση, κατὰ τὸ τοιο. Ἐτσι τὴν εἶπαν καὶ γιὰ τὸ Μουσαλλῖνι πού παρωδῆ τοὺς Καίσαρες τῆς Ρώμης.

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Ναις; ἂν ἔχει καὶ τόσο ἄδικο ὁ μικρὸς Φουλίτων πού τὰ λόρτα τὰ τρώει με τὸ στανίον. Τὰ παιδιά ἀγαποῦν τὸ γάλα, τὸ δούτυρο, τὰ ἀγά, τὸ κρέας, καὶ προπάντων τὰ φροῖτα καὶ τὰ γλυκά. Ἀκόμα καὶ μεγάλοι. Νὰ —μεταξὺ μας — κι' ὁ Φαίδων δὲν τρώει βραστά χόρτα, παρὰ μόνο γιὰτι πού λένε πᾶς εἶναι ἄγναινα, δηλαδὴ ἀπάνω-κάτω σὰ... γιαιτρικῶ. Ἄ, πού ὄχι γνηνιτικῶς ὁ ἔορτασμός τῆς νίκης στὸ χωριὸ πού μένεις τώρα! . . . Καὶ μοῦ τὸν περιγράφεις τόσο ὄρατα!

Περίεργο μοῦ φαίνεται, Ἐντελέβις. Μὰ δὲν εἶσαι ἢ πρῶτη Γαζία; Κυμμάδι ἄλλη δὲν πῆρε στὸ μεταξὺ τὸ παλιὸ σου ψευδώνυμο. Ὅσοι ἂν πραγματικῶς δὲν μοῦ ἔγραψαν πᾶς ὁ πόλεμος εἶναι συμφερόντα κτλ., τότε ἐγὼ θάκαμα κάποιον λάθος καὶ μπερδεψα τὸ γράμμα σου με ἄλλο, πού ὅστε Γαζία ὅστε Ἐντελέβις εἶχε ἀποκατῶ... Ὁ, ὅλοι θεωροῦμε αὐτὸν τὸν πόλεμο ἢ τὴν μεγαλύτερη ἔξῃ, χαρὰ καὶ περηφάνεια γιὰ τὴν Ἑλλάδα, κι' εἰμαστε βέβαιοι πᾶς ὅπως εἶπετε ἢ Κορυθῆ, εἶσι θὰ πᾶς σὲ λίγο κι' ὁ δολοφόνος Φασισμός».

Ἀλήθεια, Ἐθνητικὸν Ἰδεῶδες, οἱ Ἱταλοὶ Φασιστῆς, πού ἤθελαν νὰ ἐναπειροῦν τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο, κατάντησαν νὰ τοὺς πᾶρομε, ὄχι μόνο στὸ κινῆγι, ἀλλὰ καὶ στὸ φιλό. Ἰδέες καὶ τὴ σημερινῇ Ἐπιστολή. Πολὺ ἔξυμνο καὶ τὸ ἄλγισμα πού μοῦ γράφετε:

Ποῦ ὄρατος — λαγὸς δὲν εἶναι. Πτοσὸ ἔχει — ἀσὸς δὲν εἶναι. Ντουφῆκι ἔχει. — στρατιώτης δὲν εἶναι. Τί εἶναι;

Στὸν πρῶτο λόγῃ χαρίζω... μιὰ γελοιογραφία τοῦ Μουσαλλῖνι.

Ἡ Μόνα Λίβα, μοῦ γράφετε: «Τὴν ἐλευθερίαν τοῦ δωδεκάσελιδοῦ δὲν θὰ τὴν αἰσθανθῶμε πολὺ, γιὰτι κι' οἱ ὄκτω σελίδες σου ἐξίχουν ὅσο ὅστε δεκαπέντε ἄλλων περιοδικῶν, καὶ πρέπει γιὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν κ. Νικολοῦδη πού σοῦ ἐπέτρῃφε νὰ ἐκδοθῆσαι ὀκτασέλιδη». Γιὰ τὸν «ἠρώλυμὸ» τῶν Ἰταλῶν, πού εἶναι μόνο

νά σκοτώνουν γυναίκοπαίδια και νά υποχωρούν, θά σοῦ πῶ κι' ἐγὼ ἐν' ἀνέκδοτο πού ἔκουσα: «Ὁ Χίτλερ, λένε, ἔχρισε στὸν Τσιάνο μερικά τόνικα. «Ακατάλληλα ἔλειπε ὁ υποργός του Μουσσολίνι.— Γιατί; ρώτησε ὁ Χίτλερ. — Γιατί... δὲν κάνουν πρὸς τὰ πίσω!».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

«Ὡς σήμερα ἔλαβα και τὰ ἐξῆς: «Στὴν «Κορυθαί», «Ἀνέκδοτο τοῦ «Μεγάλου Ἀλεξάνδρου», «Τέλειο τοῦ Ἀσάου», «Οἱ τρεῖς Μάγοι», «Δημονημίνα Λουλουδία», «Θριαμβευτικὸν Ἑμβατήριον».

Ἀπορρίπτονται: «Δύο παιδιὰ» τοῦ Ἀδολάφ. Μελέτη χαρακτῆρων. Ποῦδ βραβεία και για κείνον πού τῆραψε και για κείνον πού θά τὸ διαβάσω.— Τὸ καντοῦρτο τοῦ Ἀνθού του Μαίου. Παρὰ τίς ἑλλειψεις—πολλές περιτολογίες—θὰ τὸ δημοσίωσα ἐν δὲν ἦταν τόσο μεγάλο.— «Ἀπὸ τὰ φαιδρά» τοῦ Πληρωμ. Ἀετοῦ. Πολὺ μεγαλοπρεπὸν.— «Σὺν τ' ἄστρα» τῆς Νέλλης. Πολὺς λυρισμός, πολλὲς ρομαντισμοί, πολλὲς ἀπειθανότητες. Ἀποφεύγετε τοὺς παραλληλισμούς.— Ὁ θρίαμβος τῆς φιλίας τοῦ Δοξ. Νησιῶ. Τέτοια φιλοσοφικά κομμάτια, ὅπως αὐτὸ και τοῦ Ἀδόλαφ, μὴ στέλνετε για τὴ Σ.Σ.Σ. Γράφετε τα για νὰ ἀσκατῆθε, ἀλλὰ μὴν περιμένετε νὰ δημοσιευθοῦν. Για τὴ Σ.Σ.Σ. θέλω—κι' αὐτὸ τὸ λέω για ὅλους—κομμάτια με θέμα παρμένο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ σας, ἀναμνήσεις σας, ἐντυπώσεις σας, ἐπιστάδια πού ἔχρανε σέ οἷς ἢ πὸς τὰ ἀκούσατε, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φαιδρά, ζωντανά, αἰσθητικά. Ἐνοεῖται πὸς κι' ἕνα ἄραστο τρυφερό και συγκινητικὸ κομμάτι μπορεῖ κάλλιστα νὰ δημοσιευθῆ, ἀρκεῖ νὰ εἶναι καλογραμμένο και χωρὶς περσοβόλες. Ἐκτός ἀπ' αὐτὰ εἶναι πάντοτε εὐπρόσδεκτη μιὰ καλὴ περιγραφή—ἐνός τοπαίου, ἐνός ταξιδιοῦ, μιᾶς ἐκδρομῆς—μιὰ λογοτεχνικὴ μετάφραση, ἕνα νόστιμο ἀνέκδοτο. Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὰ κομμάτια πού δημοσιεύονται και στοὺς βαθμοὺς πού παίρνουν για νὰ κατατοπισθῆτε.— «Για τὴ μητέρα τῆς» τῆς Πωδολάττας. Καλὴ μετάφραση, ἀλλὰ πολὺ μεγάλο για Σ.Σ.Σ. «Ἀπὸ τὰ φαιδρά» τοῦ Ἐθ. Ἰδεώδου. Ἀκατάλληλο.— Ὁ ὅπως τοῦ μικροῦ τοῦ Κροκέτη. Πολὺ τρυφερό, μὰ ὅμως διόλου ἀτακτο.— Ὁ Κόδικος τοῦ Ἐβερεσι. Πῶ πῶ, τί γλώσσα εἶναι αὐτὴ; Πανήγνια χρόνια πέρα μὰς ἔφερε, Ἐβερεσι. «Κιτὸς ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, ἀντιπαύδαγωγικὸ—«Δαγὸς καρβόλα μου» χωρὶς ὑπογραφή. Ποῦδ ἀκατάστατα γραμμένο. Δὲν βγαίνει νόημα.—Θὰ ἀεκαλοουθῶσω.

Ἡ Διαπλάσις ἀσκάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μικρὸν Ἀεροπλάνο (ἐνθουσιώδες τὸ γραμμάτιόν σου, ἀλλὰ τὸ ποίημα πού σοῦ ἐνέπνευσε ἢ Κορυθαί, θὰ τὸ διαβάσω μετὰ τὴν αἰσιρά του.) Μάγκον Μπότσαρη (ναί, ἀπὸ νίκη βαδίζουμε σὲ νίκη' χαίρω για δλ' αὐτὰ πού μοῦ γράφεις κι' εὐχαριστῶ πού ἐργάζεσαι μετὰ τόσο ζῆλο για τὴν ὀργάνωση τῶν Ἐξηγητῶν.) Κάποιον (ἄρχισα νὰ σοῦ στέλνω στὴ νέα σου διευθύνση ἀπὸ τὸ δίο' ἢ ταχυδρ. συκοινωνία δὲν εἶναι τώρα τόσο πυκνὴ, μπορεῖς δμως νὰ μοῦ γράφεις και συχνότερα ἀπὸ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα.) Διστ (τὰ σκίτσα αὐτὰ κάπως ἀτακτα, οὔτε φαίνεται καλά τὸ τί παριστάνουν στελεθε ἄλλα.) Φούλτονα, Ἡλιαχίδα, Ἀετοῦ Νησιῶ κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Δεκεμβρίου β' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 299ου Διαγωνισμοῦ Ἀσπασων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μετὰ τῆς 14 Φεβρουαρίου.

9. Δεξιγράφος

Τὴν Πηνελόπη ἐδιχοτόμησα,
Τὸ πρῶτο μέρος τῆς πετῶ,
Στ' ἄλλο μιὰ πρόθεση ἐκόλλησα,
Κ' ἔκαμα ζῶο ἐξωτικὸ.

Φοῖβος

10. Συλλαβογράφος

Ὅμοιτικὸ και σύμφωνον
Ἄν μπούνε στὴ γραμμῆ,
Τί κανονιὲς ἀκούγονται,
Κλαγγὴ κι' ἀλαλοχί!

Γαλανομάτα

11. Στοιχειογράφος

Αἰσθημα, πὸς δειλιάζει τὴν ψυχὴ!
Μὰ ἐν' ἄλλα ἀν τοῦ βάλου στὴν ἀρχή,
Και τὸν τόνο του ἀνεβάσω ἐκεῖ—πῶνω,
Τίποτα δὲν φοβῆται αὐτὸς πού κῶνω!

Μεθυσμένη Βαρνοῦλα

12. Μεταγραμμισμοὺς

Πόλη ἀπ' τῆς Βαλκανιῆς,
Τὸ μεσαῖο τῆς ἀλλάξεας,
Κι' ἕνα μεταγωγικὸ
Μέσ' στὸ πέλαγο κοιτάζεις.

Ἐγὼ

13. Δικτυατὸν

***** = Ἡπειρος.
***** = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
***** = Χημικὸν στοιχεῖον.
***** = Λειτουργία ζωϊκῆ.
Και καθέτως τὰ ἴδια.

14. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 4 7 8 = Ραμ. αυτοκράτωρ.
2 6 8 8 4 = Πιπνόν.
2 6 3 1 8 = Ἄλλος αυτοκράτωρ.
4 6 7 1 8 = Πόλις ἢ ὄρος.
5 6 4 8 = Ἀρχ. σιφός.
6 4 7 1 8 = Θεός.
7 6 7 1 8 = Ἀρχ. βασιλεὺς.
8 4 7 6 8 = Ἐθλον.

Μάγκας τῆς Φιλοθέης

15. Ἐπιγραφή Φύρδην-Μιγδην

Ἐπιγραφή μεταφορικῶν
τῶν πλωζόμενων Σώσεως
θεοῦς Κνίδιος
Ζητεῖται ἡ ἐπανόρθωσις τῆς ἀρχαίας αὐτῆς Ἐπιγραφῆς μεταφορικῶν τῶν λέξεων εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν.
Φρντινάντα

16. Γεῖφος

	οὖς		τοῦ	
οὖς	οὖς	οὖς	τοῦ	οὖς
οὖς	οὖς	οὖς	τοῦ	οὖς
οὖς	οὖς	οὖς	τοῦ	οὖς

τοῦ
Γαλανομάτα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φυλλοῦ 29.

479. Μόνος (μῆ, κῶνος).—480. Μάγκον-Μαρκόνι.—481. Νότος-τόνος.—482. Ὁ λάκκος ἢ ἡ τρύπα.—483. ΑΓΗ-ΣΙΛΑΟΣ (γαλῆ, Ἡλίας, σιγή, Ἰόλαος, λαγός, ὄσιος).—484-488. Διά τοῦ Ψ: Ψαρά, ψάρα, ψάρας, ψάλλω, ψάψις.—489. Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί.—490. Καπὸς ἦν και δειλύθη (κα, πνο, σύν, κε δι' ε, λίθοι).

Τόποις Σερνιάδου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΜΑ'—14]

Σκυρικνόπουλο, σ' εὐχαριστῶ για τὸ ἀνταφῆρον σου: Ἡ καλωσύνη σου εἶναι μεγάλη.

[ΜΑ'—15]

Μαγεμένο Δοξάρι, διέδουσις μου εἶναι: Δολέτα Πατσάωντερ, Νικοσθέου 17. Ἀθήνας (5).
Δουλοῦδι τῶν Ἀλπεων

[ΜΑ'—16]

Περικόπιο, ἀναβάλατε β.τ. ἀναβάλατε!;—Διαπλασόπουλο, «πρὸς χαιρετισμόν!» Περνὰ διοικητῆς Νιλῆς....
ΣΚΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ'—17]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Συνθήματα δημοφρονηματικῆς ἀγγελίας 942: ἈΝΑΝΙΑΣ, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ΦΑΙΛΑΩΝ. Πόσι τὸ καλύτερο; Κάθε διαπλασόπουλο ψηφίζει τὸ πολὺ με δεκαπέντε ψήφους. Πενήντα λαπὰ δ' ψήφος. Περιμένουμε ἀπὸ ὅλους: (Κεφαλλονιτῆν, Δεινοκράτους 59).

[ΜΑ'—18]

Διαπλασόπουλα-ες τῆς μεγάλῆς τάξεως θέλετε νὰ μοῦ χαρίστε λίγη δροσιὰ μετὰ τὰ γράμματά σας; Γράφατέ μου—χωρὶς γραμματόσημο—στὴν Δ/να: Γραψωματικὸν Ἀσκήν Εὐφρασιθην, ΧΙΙ6 Ἀδχος Διαβιβάσεων Τ.Τ. 732.
ΒΛΑΕΝΤΙΝΟΣ

[ΜΑ'—19]

Διοχίτωνας πάλιν τὸν Διαπλασιακὸν δρίζοντα, σὺς χαιρετῶ ἀποκαλοπτόμενος.
Ἰωάννης Μηλιῶς—ΑΗΑΘΝΙ ΤΗΝΟΥ ΓΓ.—Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τὰς τραδιάκια. Δ/σις Ἰωάν. Μηλιῶν, Μητρώου 10, Πειραιῶ.

[ΜΑ'—20]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Ἀποστέλλομαι διαγωνισμοῦ ἀγγελίας 894: Πρῶτον βραβεῖον: Πειραιώτισσα (Ἑβρ. Ροθῆρος Κατακτητῆς) Ἀσῆτερον: Μαγεμένο Δοξάρι (Ἑβρ. Σχολῆ Ροθισάνων) Τρίτον: Μάγκος Μπότσαρης (Μία... εἰκόνα του). Βραβεῖα ἐστάλησαν.

[ΜΑ'—21]

Στοιχειωμένο Καράδι, Στραβοῦλο, Στοιχειωμένο Λάσος, Ἰσανόη, Ἡ γυνωμίμα σας μετὰ ἐνθουσιασμοῦ.—Νίκη Ἑλλάς, καλὲς ἐπιτυχίες, μετὰ δέχσθε συνεργάτην σας:—Κόκα, εὐχαριστῶς.
Φαλαγγιτάνι

[ΜΑ'—22]

Προκλήσομεν διαγωνισμὸν Δημοφρονηματικῶν. Τὸ καλύτερο διαπλασόπουλο τοῦ 1940. Προθεσμία ἡμερῶν. Ἔως 10' ψῆφοι δι' ἕκαστον ψηφίζομενον. Ὁ ψῆφος 0,50. Βραβεῖα τρεῖς ἐλευκτὰ και ἰσοδύναμα εἰς ἐκλογίς. Διέδουσις: Κωνσταντινὸν Ἀγαπητῆν Ραβινὶ 6, Ἀθήναι.
ΑΛΚΗΣ ΜΥΡΑΣ—ΝΗΡΕΥΣ

[ΜΑ'—23]

Διαπλασόκοιμα, τὸ Ἰδεώδες (!) ἀφῆνοντες τῆς δικηγορικῆς (ο) μελέτης, ἀπολείπει μετὰ τὴν κατασκευὴν γλωσσουδῶν!!! Ἀπόδειξις ἡ ἀγγελία (Μ' 959).
Δοροφόρε Ἰδεώδου Μπελβαντερῶνι, συνεργασία εἰνων λογίων (!) συνστάχθη ἡ πλήρης χάριτας και πνεύματος ἀγγελία (Μ' 958);
Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι